မနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၅၊ ၂၁-၆-၆၉

မောင်ရွှေချမ်း၏သတ္တိ

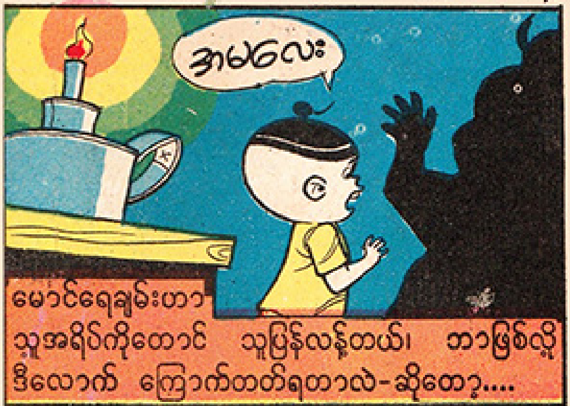

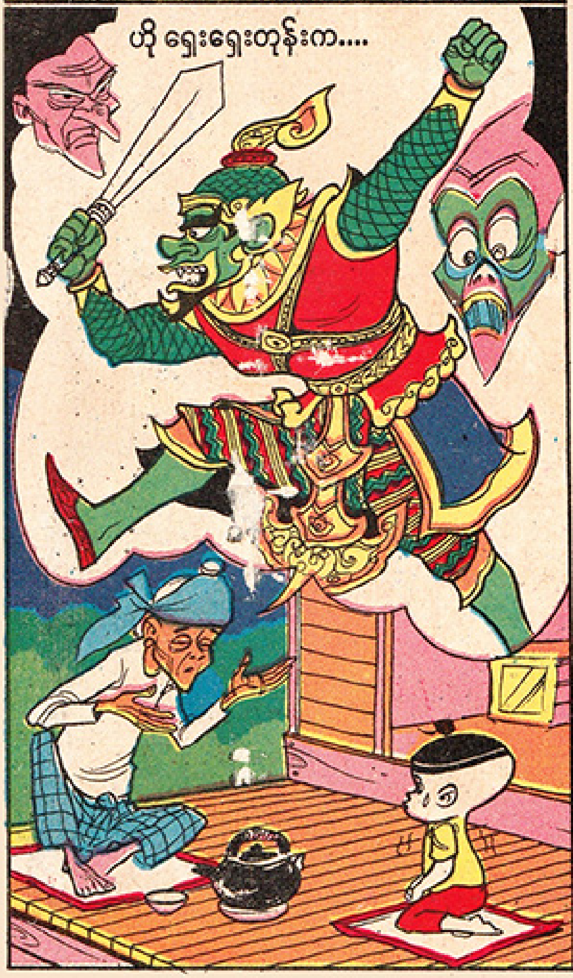

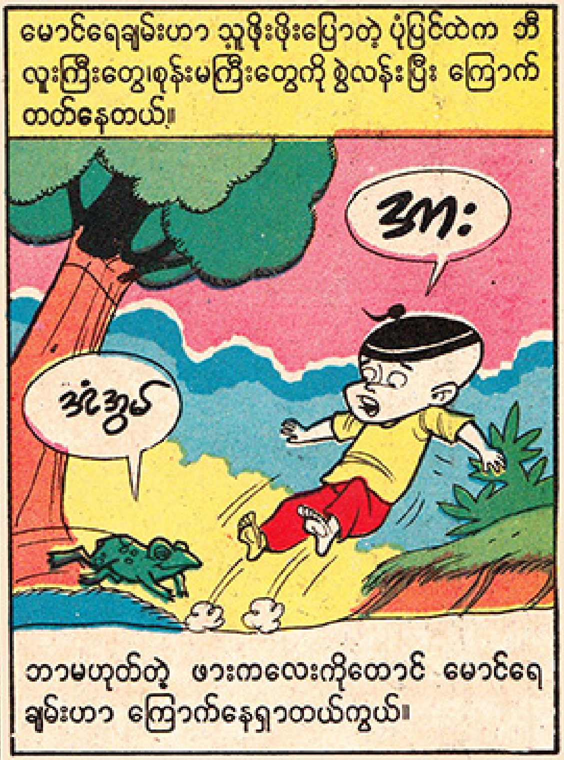

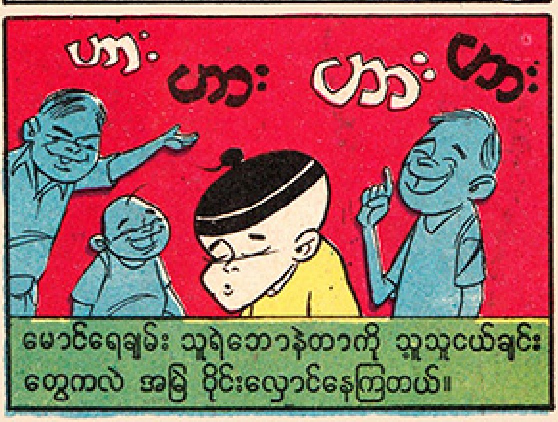

ဒီတော့ သူ့ဖိုးဖိုးက...
ငါ့မြေး..ဖိုးဖိုး ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက အိုလျှင်းကြီးတွေ ရုန့်မကြီးတွေကို ကြောက် မနေပါနဲ့ကွယ်
ပုံပြင်ထဲမှာဆိုတော့ နားထောင်လို့ ကောင်းအောင် ပြောရတာကွယ့်.. တကယ် တော့ လက်တွေ့ ရှိတာ မဟုတ်ပူး..ဒီတော့ ငါ့မြေး ဘာမှမကြောက်နဲ့
ဟုတ်.... ဟုတ်....ကဲ့
တညနေစောင်းမှာ မောင်ရေချမ်းတို့ရွာက လယ်သမားကြီးတဦးဟာ မြွေကိုက်ခံရတယ်။
ပိုး ထိလာ တယ်ဟေ့
မြွေကိုက်ခံရတဲ့လူကို အဆိပ်မပြန့်အောင်..ဒို့တတ်နိုင်သ၍ ပြုစုထားပြီးပြီ ဒါပေမယ်.. ဟိုဘက် ရွာမှာ ရှိတဲ့ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ဖို့က သိပ်အရေး ကြီးတယ်..
ဆရာဝန်ကို သွားခေါ် ဖို့ ကျနော် တာဝန် ယူပါတယ်
အင်မတန် ကြောက်တတ်တဲ့ မောင်ရေချမ်းဟာ မှောင်နဲ့မဲမဲ ဖြစ်နေတဲ့ညမှာ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။

ညဉ့်နက်အချိန် ရွာနှစ်ရွာကြားက တောအုပ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ မောင်ရေချမ်းဟာ ကြောက်စိတ်နဲ့ ကြောက်စရာတွေချည်း မြင်ယောင်နေတာပေါ့။
အမလေး သရဲကြီး
ငါ့စိတ်က လန့်ပြီး သစ်ပင်ခြောက်ကြီးကို သူရဲထင်ပြီး လန့်မိတာပါကလား
ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ဖြစ်တာဘဲ... အမှန်တော့.. ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး
ဒီလိုနှင့်...
ရှေ့ကဟာ ဆရာဝန်ရဲ့ အိမ်ဘဲ... နိုးပြီး ပင့်ခေါ်ရမယ်
ထို့နောက်
အချိန်မတော် နိုးရလို့ အားနာ မနေပါနဲ့ကွယ်... ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာရှိယင် အချိန်မရွေး လိုက်ရမှာပေါ့

ကဲ.. လာဟေ့.. လူနာအသက်ဟာ ဦး အချိန်မှီရောက်တဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်တယ်.. မြန်မြန် သွားစို့
ဟုတ်ကဲ့
မောပလားဟေ့
မမောပါ ဘူး ခင်ဗျာ
ရွာကို ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့နောက်....
အချိန်မှီ ကုသနိုင်တဲ့ အတွက် လူနာ အတွက် ဘာမှ ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဆရာရယ်... ဆရာ သာ အချိန်မှီ ရောက်မလာ ခဲ့ယင်.....
ကျနော့်ကို ကျေးဇူး တင်စရာ မလိုပါဘူး ဗျာ. ကျေးဇူးတင် ချင်ယင်...
ကျနော့်ကို လူနာ အတွက် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ကို မမှုဘဲ ပါခေါ်တဲ့.. ဒီသူငယ်လေး ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ကြပါ..

ကာတွန်း
မောင်မောင်သက် ၏
မောင်ဥာဏ်ထက်
တခါတုန်းက ဘုရင်ကြီး တပါးတွင် ဆင်တကောင် ရှိလေသည်။
ဒီဆင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကို အမြန်ဆုံး သိလိုတယ် အမတ်ကြီး
ဆင်ကြီးကို ချိန်ခွင်နဲ့ ချိန်ဘို့ ရာမလွယ်ဘူး ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါမလဲ...
ဆင်ချိန်နိုင်တဲ့ သူကို ရှာစမ်း
ကောင်းပါပြီ
အမတ်ကြီးသည် အကြံရ၏။
ဆင်ရဲ့ ကိုယ် အလေးချိန်ကို ပြောပြနိုင်က ဆုတော်ငွေများ ပေးတော်မူမည်
နောက် တနေ့တွင်
ဆင်ရဲ့ အလေးချိန်ကို ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်
ပြောနိုင်ရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့...
မောင်ဥာဏ်ထက် ရောက်လာပြီး....
ဒီဆင်ကြီးရဲ့ ကိုယ် အလေးချိန်ကို ပြောစမ်း...
အမတ်ကြီးခေါ် ရာသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။

မောင်ဥာဏ်ထက်သည် ဆင်ကို လှေပေါ်သို့
ဆွဲတင်လိုက်သည်။
ဆင်ကြီး လှေပေါ်ရောက်သည့်အခါ လှေမှာ
ဝမ်းပိုက်တဝက်ကျော်အထိ ရေထဲ၌ မြုပ်သွား
လေသည်။
ဆင်တင်ထားတဲ့ လှေကြီး အနီး သွား ကြည့်အုံး မယ်-
ထိုအခါ....
လှေကြီးနား တော့ရောက်ပြီ...
ရေမြုပ်နေတဲ့ ဒီနေရာကိုမှတ်ထား အုံးမှဘဲ-
ထိုသို့မှတ်သားထားပြီး ဆင်ကိုကမ်း
ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြန်သည်။
ကမ်းပေါ်သို့ဆင်ကြီးရောက်
ရှိသော်....
လှေသည် ရေပေါ်
ပြန်ပေါ်လာသည်။

လှေဝမ်းပိုက်မှ အမှတ် အသားလည်း ရေနှင့်ဝေးပြီး အထက်သို့ မြင့်သွားသည်။
ဒီ အမှတ်အသား ရေနှင့်ထိအောင်-
လှေထဲကို ကျောက်တုံးတွေ ထည့်လိုက်အုံးမယ်--
အမှတ်အသားတော့ ရေနှင့်ထိနေပြီ-
လှေထဲက ကျောက်တုံးတွေကမ်း ပေါ်ပြန်သယ်ရအုံးမယ်-
ကဲ-ကျောက်တုံး တွေတခုစီ အားလုံးချိန် ကြည့်ယင်--
ထိုနောက်....
ဆင်ကြီးရဲ့ကိုယ် အလေးချိန်သိရပါတယ်-
သူပြောတာ မှန်တယ်ပေါ့ အမတ်ကြီး
ဉာဏ်ပညာထူးချွန်တဲ့မင်း ကိုဆုတော်ငွေနဲ့ ချီးမြှင့်လိုက်ပါတယ်။

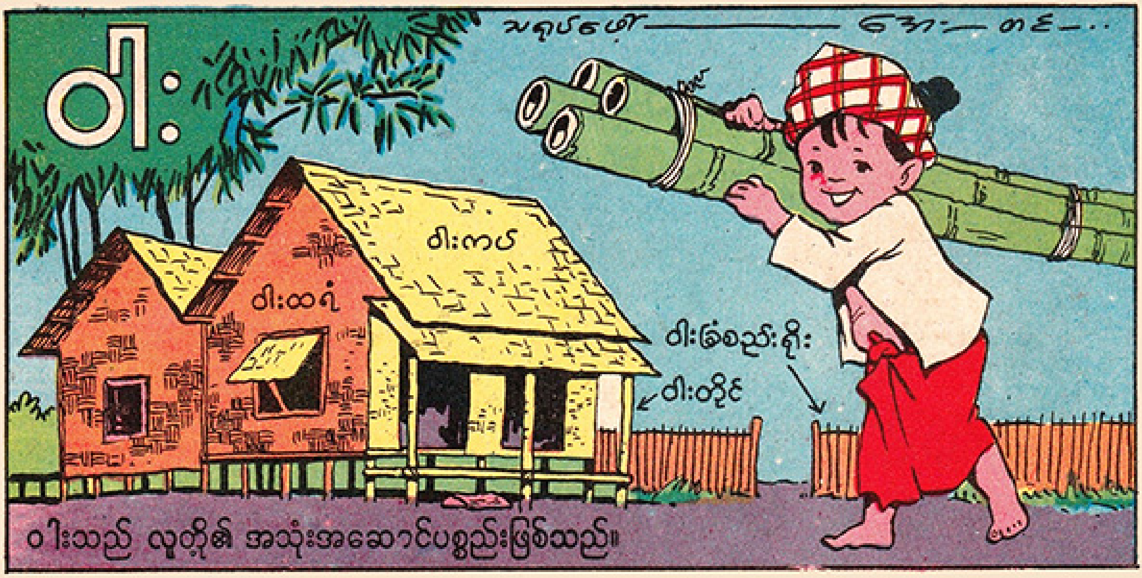

ဝါးသည် လူတို့၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

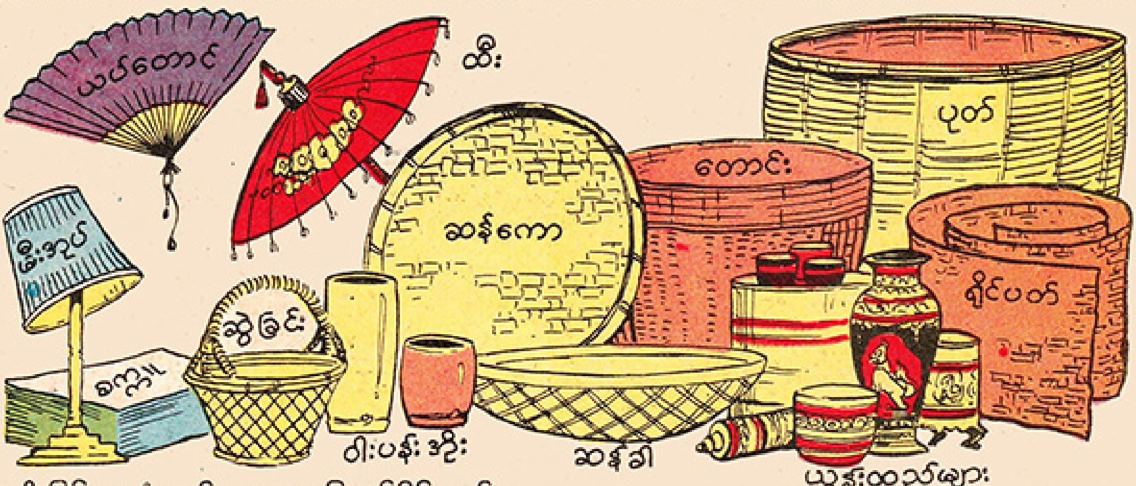

ဝါးဖြင့် လူသုံးကရိယာများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။

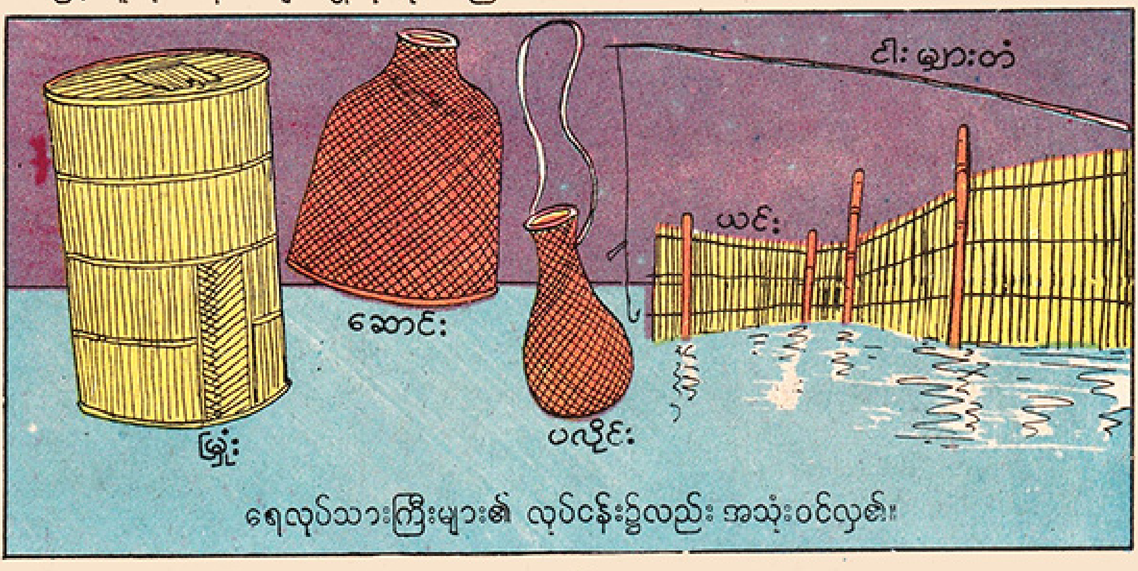

ရေလုပ်သားကြီးများ၏ လုပ်ငန်း၌လည်း အသုံးဝင်လှ၏။

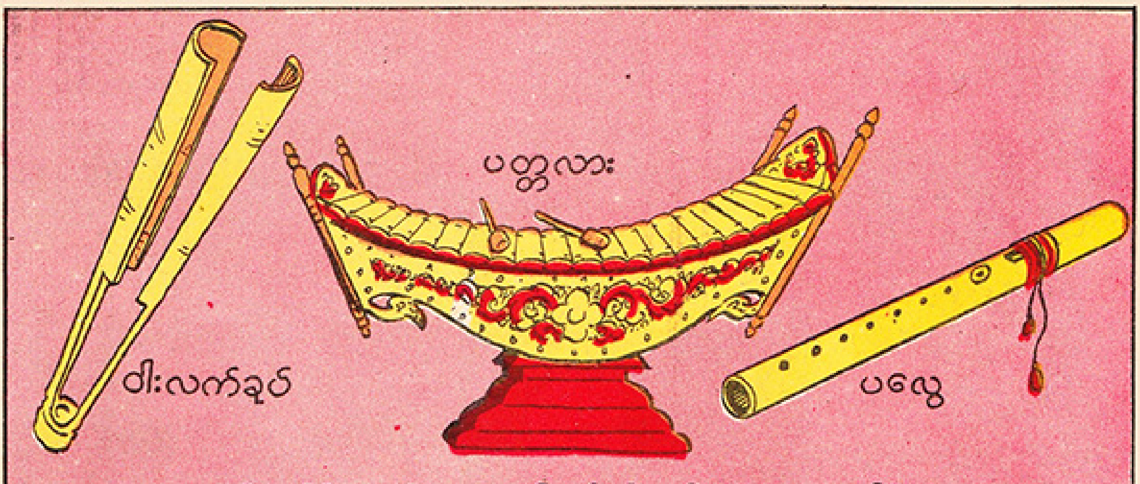

ဂီတဆိုင်ရာ ကရိယာများ ပြုလုပ်ရန်လည်း အသုံးကျသည်။

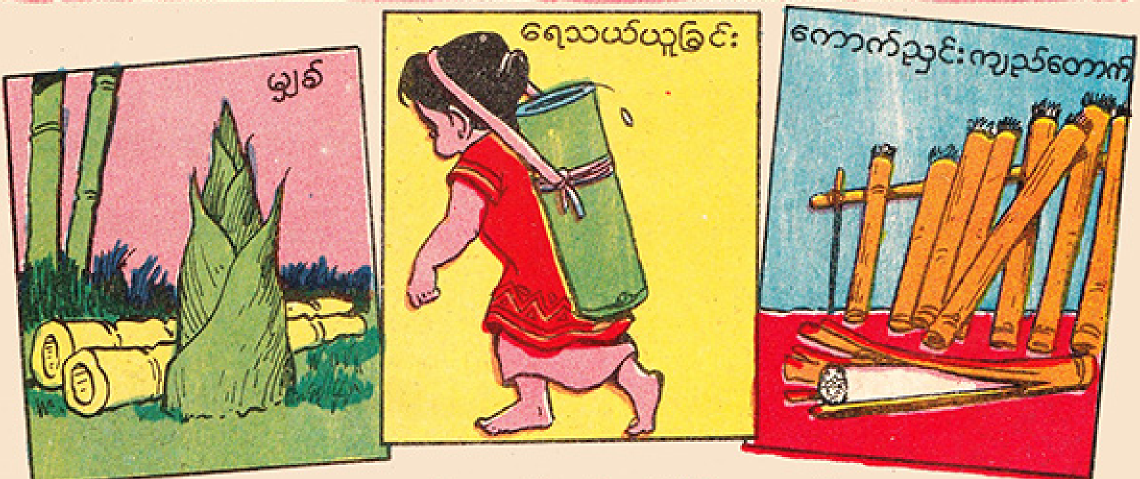

စားသောက်ရေးတွင်လည်း သုံးနိုင်သေးသည်။

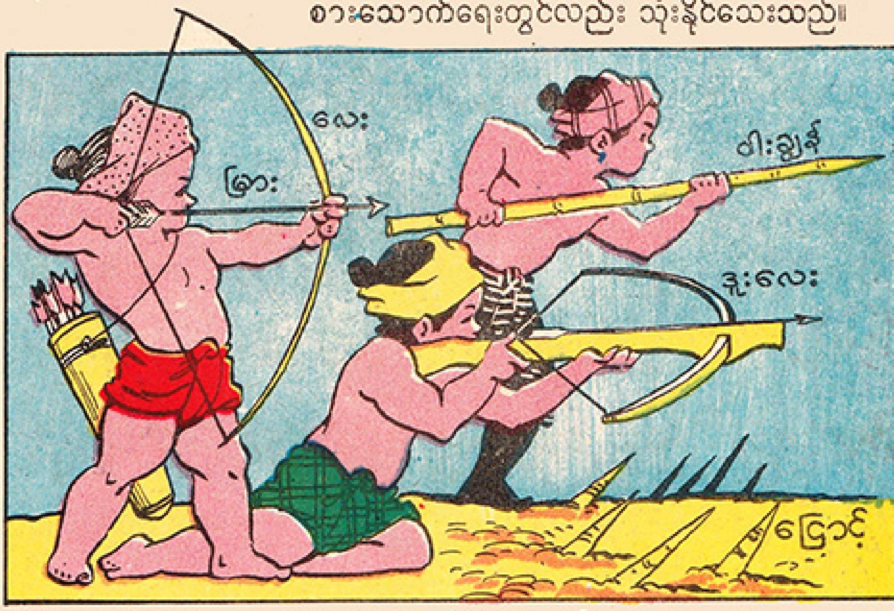

ရပ်ရွာ ကာကွယ်ရေးအတွက်လည်း အသုံး ပြုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးသည် လူတို့၏ အကျိုးပြု ပစ္စည်းများတွင် တခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

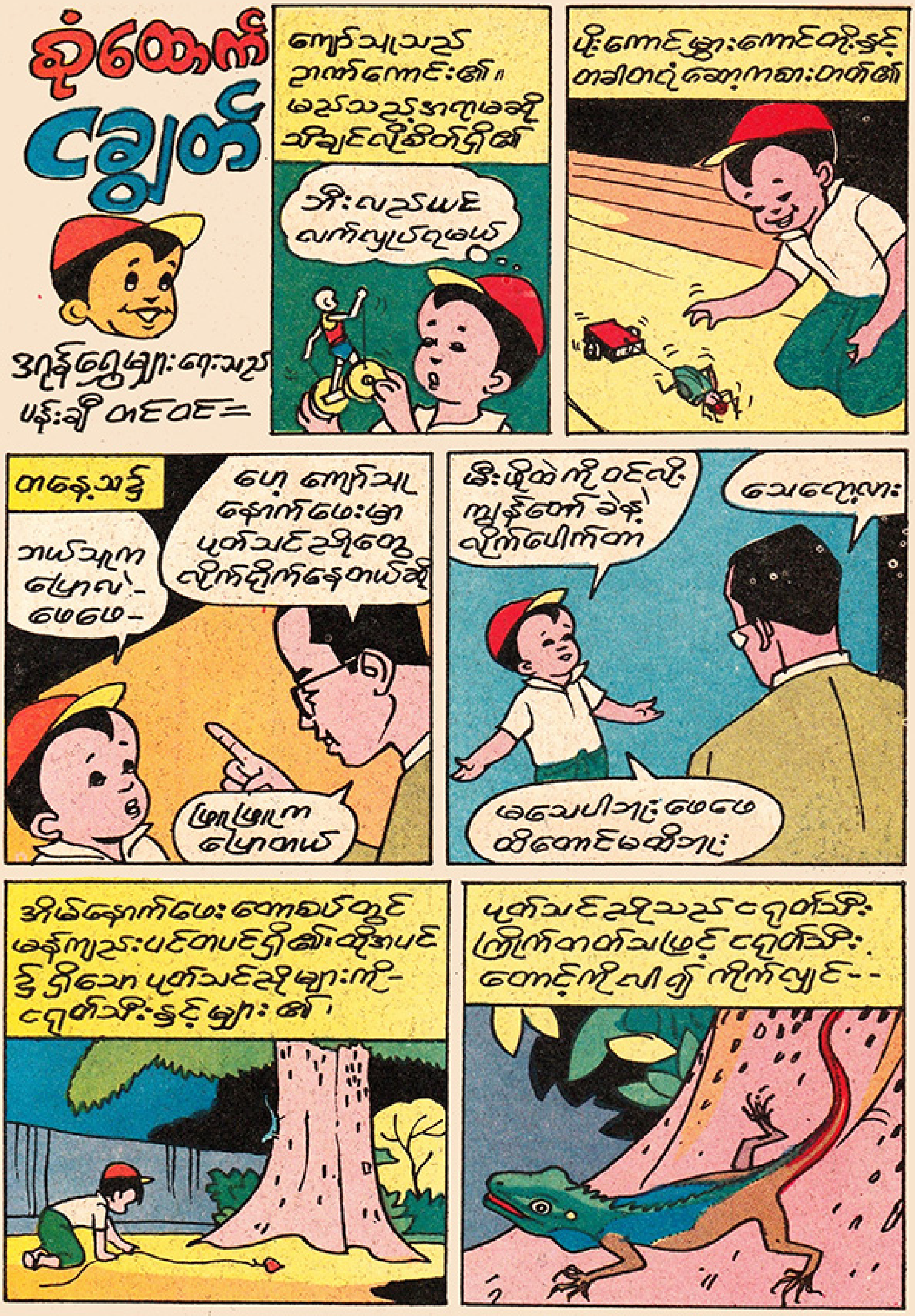

ဆုံတောက်
ချွတ်
ဒဂုန်ရွှေမျှား ရေးသည်
ပန်းချီ တင်ဝင်း=
ကျော်သူသည် ဉာဏ်ကောင်း၏။ မည်သည့်အရာမဆို သိချင်လိုစိတ်ရှိ၏
ဘီးလည်မယ် လက်လှုပ်ရမယ်
ပိုးကောင်မွှားကောင်တို့နှင့် တခါတရံ ဆော့ကစားတတ်၏
တနေ့သ၌
ဟေ့ ကျော်သူ နောက်ဖေးမှာ ပုတ်သင်ညိုတွေ လိုက်ရိုက်နေတယ်ဆို
ဘယ်သူက ပြောလဲ- ဖေဖေ-
မြမြက ပြောတယ်
မီးဖိုထဲကို ဝင်လို့ ကျွန်တော် ခဲနဲ့ လိုက်ပေါက်တာ
သေရောလား
မသေပါဘူး ဖေဖေ ထိတောင်မထိဘူး
အိမ်နောက်ဖေး တောစပ်တွင် မန်ကျည်းပင်တပင်ရှိ၏။ ထိုအပင်၌ ရှိသော ပုတ်သင်ညိုများကို- ဂျုတ်သီးနှင့်များ၏၊
ပုတ်သင်ညိုသည် ဂျုတ်သီး ကြိုက်တတ်သဖြင့် ဂျုတ်သီးတောင့်ကို လာ၍ ကိုက်လျှင်--

အပ်ချည်ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲ၏၊
ဟာ- ထွက်ပြေးပြီ-
ဖြူဖြူသည် သူ့အဖော်အေးမေနဲ့ ကစားနေတတ်၏၊
တညနေ-
မေမေ- သမီးလက်စွပ်လေး ပျောက်သွားပြီ-
ဘယ်မှာထားလို့ ပျောက်သွားတာလဲ လက်မှာ ဝတ်မထားဘူးလား
သမီးနဲ့ အေးမေ- မီးဖိုချောင်မှာ လက်သုပ် သုပ်စားနေတုန်း ခဏချွတ်ထားတာ
ဒီကောင်မလေးဘဲ ဖြစ်မှာဘဲ-
ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး သမီးရှေ့ကွင်း ပြန်သွားတာဘဲ-
ဝိုင်းရှာသော်လည်း မတွေ့.

နောက်တနေ့ ကျော်သူသည် ဂျုတ်သီးနှင့်ပုတ်သင်ညိုကို မျှားလျက်ရှိရာ ပုတ်သင်ညို တကောင်သည် သူ့အလစ်တွင်
ကျော်သူသည် ဦးခေါင်းကို တချက်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး
ငါ သိပြီ- --
ငါ သိပြီ----
ကျော်သူ၏ အကြံပေးချက်အရ သူငယ်ချင်းတစုသည် သစ်ခေါင်းကို ထွင်းဖောက်ဖွင့်ကြရာ-
အထဲတွင်
ဟောဒီမှာ ဖြူဖြူဖွေ့ကျောက်နီ လက်စွပ်ကလေး
ဟောဒီမှာ မေမေ့ မမလက်စွပ်
ထိုနေ့၌ ကျော်သူတို့သူငယ်ချင်းတစုကို
ကဲ စားကြစမ်းဟေ့
ကျော်သူကြ
အေး လက်စွပ်အတွက်ကောင်းတဲ့ စုံထောက်ငချွတ် ပေါ့ကွာ-
ပြီး

ဂျူဒို

ဂျူဒိုသည် ဂျပန်နပမ်းသတ်နည်းတမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်မှတဆင့် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ပညာဖြစ်သည်ဆို၏။

မူလက ယင်း ကိုယ်ခံပညာကို "ဂျူဂျစ်ဆု"ဟု ခေါ်၏။ သိမ်မွေ့သော အတတ်ပညာဟု ဆိုလိုသည်။ ရှေးဟောင်း ဂျူဂျစ်ဆုပညာ နည်းအမျိုးမျိုးကို စုစည်းဖြည့်စွက်ပြီးနောက် "ဂျူဒို" ဟု နာမည်သစ် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျူဒိုပညာသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီကစတင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၆၄ ခု အောက်တိုဘာလတွင်မှ မြန်မာနိုင်ငံ ဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်ကို ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဂျူဒိုပညာ၏ မူရင်းသဘောမှာ လက်မောင်းအား အရှိန်နှင့် ချိန်သားကို စနစ်တကျတွက်ဆ အသုံးပြုရခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မောင်းအရှိန်ဖြင့် ရန်သူကို ကိုင်ပေါက်ရာတွင် ပေါင်၊ တင်ပါးနှင့် ပခုံးအားကို အသုံးပြုရ လေသည်။ ဂျူဒိုပညာကို ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် တတ်ကျွမ်း ထားသူတဦးသည် မိမိထက် ခွန်အားကြီးမားသော ရန်သူဖြစ်စေကာမူ အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက် နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ဂျူဒို ပြိုင်ပွဲများတွင် တဦးကိုတဦး ဖမ်းချုပ်ခြင်း၊ရုန်းထွက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကိုလှဲချခြင်း၊ ကိုင်ပေါက်ခြင်း၊ ချုပ်နှောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ဂျူဒိုပညာအစွမ်းကို ထုတ်ဖော်ပြသသွားရလေသည်။

ဂျူဒိုပညာ၏ အကျိုးကျေးဇူးများကား ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်မှု၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှု၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျော်ညွန့်မိုး

အဖြေမှန်သိပါစ

(၁)
လိမ်လိုလိမ်၊ ဖြတ်လိုဖြတ်၊
ညှပ်ချင်တဲ့ခါ ယူလို့ညှပ်။
(၂)
တက်လိုတက်၊ ဆင်းလိုဆင်း၊
ဘယ်တော့သူမငြင်း။
(၃)
မြေကိုဆွ၊ ပွပါပေ့၊
ကျောက်ကိုခွဲ၊ ကွဲပါပေ့၊
တောင်ကိုဖောက်၊ ပေါက်ပါပေ့။
(၄)
နေတော့ ဝိုင်းဝိုင်း၊
တိုင်းတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်။

ဦးသုတ

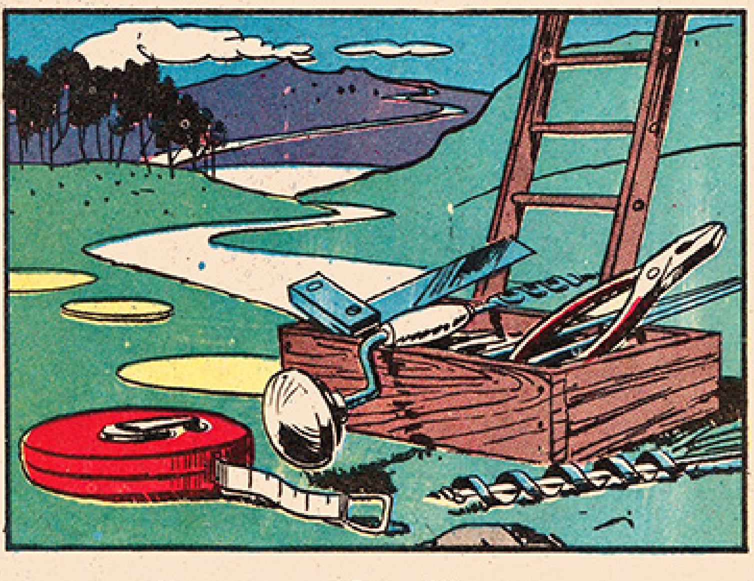

အဖြေ။ ။ (၁) ပလာယာ (၂) တောင်
(၃) စိန်လွန် (၄) ပေကြိုး

လိပ်ပြာနှင့်ခူကောင်

ရွှေထူဦးဇော်

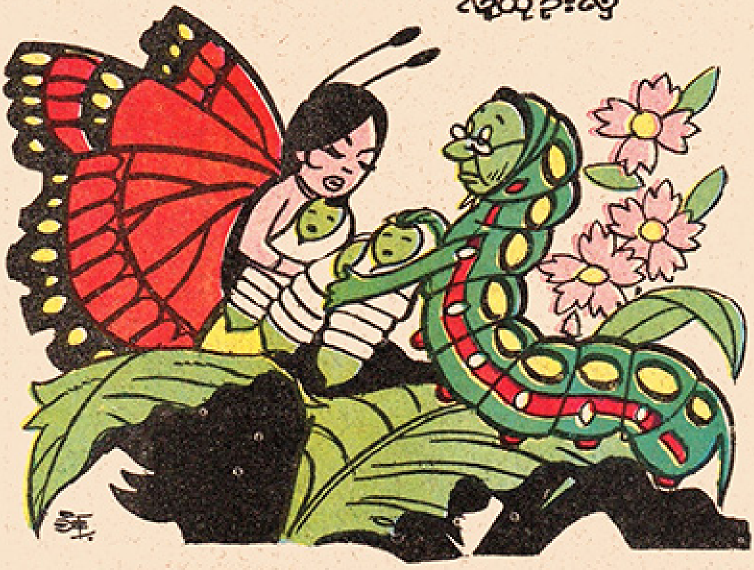

တခါတော့ သစ်ပင်တပင်က သစ်ရွက် တ ရွက် ပေါ် မှာ ခူမ တကောင်နဲ့ လိပ်ပြာမတကောင် ဆုံမိကြတယ်။

လိပ်ပြာမက သစ်ရွက်ပေါ် မှာ ဥကလေးသုံးလုံး ဥချပြီးစ အချိန်မှာပေါ့။ လိပ်ပြာမဟာ သူ့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ခူမကို မြင်တော့ ....

"ညီမရယ် ငါ့အပြင်ကို အ စာရှာသွားချင်သေးလို့ ငါပြန် မလာခင် ငါ့ဥကလေးတွေကို တဆိတ်ကြည့်ထားစမ်းပါ၊ ငါ မကြာပါဘူး" လို့ သူမရှိတုန်း သူ့ဥကလေးတွေ စောင့်ရှောက် ထားဘို့ ခူမကိုပြောတယ်။

ဒီတော့ ခူမက "ကြည့်ထား ရတာပ။ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် ရှင်သိပ်မကြာနဲ့နော်" လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ခူမဆီက ကတိရတော့ လိပ် ပြာမကလေးဟာ ရှင်မြူးပြီး အပြင်ကို ပျံသွားတယ်။

ခူမဟာ လိပ်ပြာမ မှာထား တဲ့အတိုင်း ဥ က လေး တွေ ကို စောင့်ရှောက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ တနေသာ ကုန်သွားရော လိပ် ပြာမကလေးက ပြန်မလာဘူး။ နောက်တနေ့ရောက်တော့ လေ ပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်လာတာနဲ့ ဥ တွေကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ခူမ ဟာ ဥကလေးတွေ အောက်ကို လိမ့်ကျမသွားအောင် သူ့ကိုယ် ကထွက်တဲ့ ချည်မျှင် တန်း က လေးနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ထားလိုက် တယ်။

လေပြင်းမုန်တိုင်းစဲသွားပြီး တနေ့တာ အချိန်ကုန်သွားတဲ့ တိုင်အောင် မိခင် လိပ်ပြာမက ပြန်မလာသေးတာနဲ့ ဘယ်များ ဒါလောက်ကြာအောင် သွား နေရပါလိမ့်လို့တွေးပြီးဥကလေး တွေကို ဆက်စောင့် နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရက် တွေ အ တော် ကြာ လာတဲ့အခါ ခူမဟာ ဥကလေး တွေအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ် လာတယ်။

ဒါနဲ့ ခူမက "ဒီဥကလေး တွေထဲက ငါ့လိုခူကောင်ကလေး တွေပေါက်လာယင်သိပ်ကောင်း မှာဘဲ" လို့တွေးတယ်။ ပြီးတော့ "ငါတွေးတာကတော့ ဟုတ်ပါ ပြီ။နို့သော်လဲ ဘယ်လိုအကောင် ကလေးများ ထွက်လာမလဲဆို တာ ဒီသစ်ပင်ပေါ် လာနားတဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို မေးကြည့်ရ အုံးမယ်" လို့ သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုး ကလေး ပြောလိုက်တယ်။

ခူမဟာ ဥကလေးတွေ အ ပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ပြီး တောင်တောင်အီအီ တွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဆက်ရက်ကလေး တ ကောင် သူနဲ့မနီးမဝေးသစ်ကိုင်း မှာ လာနားတယ်။

ဒီအခါ ခူမက လာနားတဲ့ ဆက်ရက်ကလေးကို သူသိချင် တာ မေးလိုက်ရယင် ကောင်းမ လားလို့ ချိန်တယ်။ နောက် တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ ဒီ ငှက်ဟာ ဒို့ခူကောင်တွေကို စား တဲ့ငှက်ဘဲ၊ နောက်ထပ် ငှက်တ ကောင်လာအနားကို စောင့်အုံး မှလို့ကြံပြီး အသာငြိမ်နေလိုက် တယ်။

ဆက်ရက်ကလေး ပျံသွား တော့ သစ်တောက်ငှက်မ တ ကောင် လာနားပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ ခူမက သစ်

တောက်ငှက်ဟာလဲ ဒီလို အကောင်မျိုးတွေကို စားတဲ့ငှက်မျိုးဘဲလို့ စဉ်းစားပြီး မမေးဘဲ နေပြန်တယ်။

သစ်တောက်ငှက် ပြန်သွားတော့ စာ က လေး တ ကောင် လာနားတယ်။

ဒီတော့ ခူမက "စာကလေးကတော့ ဒီလို ခူကောင်တွေစားတတ်တဲ့ငှက်မျိုး မဟုတ်ဖူး၊ လူတွေကတောင် သူ့ကို ဗေဒင်မေး ကြ ရ တယ် လို့ ကြား ဘူးတယ်။ ဒီ စာ က လေး ကို တော့ ငါမေးမှာဘဲ" လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ –

"စာကလေး သင်ဟာ ဗေဒင်အတတ်မှာ အလွန်တတ်သိနားလယ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အခုကျွန်မစောင့်နေတဲ့ လိပ်ပြာမရဲ့ ဥကလေးတွေက ဘယ်လို အကောင် ကလေး မျိုး တွေ ပေါက်လာမလဲဆိုတာ ဟောခဲ့စမ်းပါ" လို့ သူ့အင်မတန် သိချင်နေတဲ့ ကိစ္စကို မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါ စာကလေးက ဥကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး –

"ဒီဥတွေက ခူကောင် ကလေးတွေ ပေါက်ပါလိမ့်မယ်" လို့ ဟောလိုက်တယ်။

ဒီလိုဟောလိုက်တော့ ခူမက ရယ်မောပြီး –

"လိပ်ပြာက ဥထားတဲ့ဥက ခူကောင်တော့ မပေါက်ပါဘူး" လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ စာကလေးက –

"သင်မယုံချင် နေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဥကလေးတွေက ခူကောင်ကလေးတွေ ပေါက်မှာ အမှန်ဘဲ" လို့ ပြောပြီး ပျံသွားတယ်။

စာကလေး ပျံသွားပြီးတဲ့နောက် လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာပြန်တယ်။ ဒီလို လေ တိုက်လာတော့ ခူမဟာအအေးမိပြီး ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်ကထွက်တဲ့ ချည်မျှင်ကလေးတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရစ်ပတ်ပြီး ထွေးထွေးနွေးနွေး ဖြစ်အောင် အိပ်နေလိုက်တယ်။

တ ရေး နိုး လို့ သူ့ ကိုယ် သူ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့ကိုယ်မှာ အတောင်တွေ ပေါက်လာတာကို တအံ့တသြ တွေ့ရတယ်။ ဥကလေးတွေကို ကြည့်ပြန်တော့လဲ စာကလေး ပြောထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခူကောင် ကလေးတွေ ပေါက် လာ တာ ကို တွေ့ရတယ်။

ဒီအခါ ခူမဟာ အင်မတန်ဝမ်းသာပြီး သူ့ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ကာ ထွေးထွေးနွေးနွေး လုပ်ထားတဲ့ချည်မျှင်တွေထဲကထပြီး ပျံ သန်း ကြည့် တယ်။ ဒီတင်ကောင်းကောင်းကြီး ပျံသန်းနိုင်တာကို တွေ့ရတဲ့အခါ ခူကောင်ကလေးတွေဟာလဲ တနေ့ ကျ ယင် သူ့လို အ တောင် ပေါက်ပြီး ပျံသန်းနိုင်မှာဘဲ ဆိုပြီး သူ့အစာရှိတဲ့ ပန်းဝတ်ရည်တွေဆီကို ပျံသန်းသွားတယ်။

(တိုင်းရင်းသား အရှိုချင်း လူမျိုး၏ ပုံပြင်တပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။)

အညာမြေခရီး

ပုဂံ ညောင်ဦး ဘုရားဖူး၊
ပုပ္ပါးဘက်ကိုကူး။
ရှင်ကြည်မြူးမြူး ပျော်စဖွယ်၊
ကြက်မောက်ဆည်ဆီလယ်။
မြင်းခြံနယ် တောင်တဝှမ်း၊
မန်းရွှေစက်ရာလမ်း။
စခန်းထိလာ တခါဝင်၊
ကျောက်ဆည်သွားဖို့မြင်။
ရေယဉ်ယဉ် ရစ်ခါဝိုင်း၊
ရွှေးမင်း မန္တလာတိုင်း။
စစ်ကိုင်းတန်တား မြတ်ကာကျော်၊
တောင်တော်ရိုးမှာပျော်။
ကောင်းမှုတော် ဖူးလို့နား၊
ဖိုးဝင်းတောင်ကိုသွား။
မိုးညှင်းဘုရား သမ္ဗုဒ္ဓေ၊
ရှိခိုးဦးခိုက် တို့တတွေ။
ပြည်ရွှေဘို တခါကျော့၊
အောင်မြေနန်းမှာပေါ့။ ။

ချိုမြနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်)

R. 517

ကနစိုးသီး

ရာသီစာ အသီးတမျိုးကို ညွှန်ပြပါဆိုလျှင် ကနစိုးသီးကို ညွှန်ပြရပေမည်။ ကနစိုးသီးကို တနှစ်မှတကြိမ်သာ စားခွင့်ရသည်။ မိုးဦးကျအချိန်တွင် ဈေးတကာတွင် တွေ့ရသည်။ ရာသီအလိုက်ပေါ်တတ်သောကြောင့် ကလေးလူကြီးမရွေး ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ "စားလို့မငြီး ကနစိုးသီး" ဟုပင် ဆိုစမှတ် ပြုကြသည်။

ကနစိုးပင်သည် မိုးများသော ဒေသ၌ အလေ့ကျပေါက်တတ်သည်။ ကနစိုးသီးသည် ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း၊ ပုပုပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည်။ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်သော အရသာရှိသည်။ ကနစိုးသီးကို မိုးတဖြိုက်နှစ်ဖြိုက်ကျပြီးမှ စားလျှင် ချိုသောအရသာရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကနစိုးရွက် အနုများကို ဟင်းချိုချက်၍ စားကြသည်။ အချို့က လက်သုပ် သုပ်စားကြသည်။ ကနစိုးပွင့်ကို ငါးနှင့်ရောကာ အရည်စပ်စပ်ချက်စားရလျှင် အရသာတမျိုး ထူးသည်။

ကနစိုးသီးကို စားပေးလျှင် လူတို့၏ အရိုးနှင့် သွားကို ခိုင်မာစေသည်။ သွေးကို သန့်ရှင်းစေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးထွား သန်မာမှုကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။

ဇိန်တာင်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၈) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/